

Kære 13-årige Josée

Du er pigen med det underlige navn, som ingen kan udtale. Dine forældre har utvivlsomt ment det godt, da de i dåben gav dig hele seks navne og med et fransk fornavn. Din mor kom fra en adelig familie og fint skulle det være! Men de tænkte nok ikke på, at du ville blive drillet både i børnehaven og i skolen, når du hed noget som er så anderledes. Så på et tidspunkt besluttede dine kammerater at kalde dig Sjus, og det er da også meget bedre.

Jeg skriver til dig, fordi jeg kan se at du sidder alene i en lejlighed på femte sal i Puggaardsgade i København, og du er netop kommet hjem fra skole. Din nye skole! Du er 13 år gammel, og du er kommet ind i 8. klasse i en pigeskole. Du har prøvet at skifte skole før og det er faktisk den fjerde skole, som du går i. Men nu en pigeskole, - puha, det bryder du dig bestemt ikke om.

De sidste fem år har du gået på kostskole i Hillerød, og det har været en god periode i dit liv. Måske ikke selve skoletimerne, for du var ikke særlig flittig, men hele det stærke kammeratskab var fantastisk godt. På kostskolen var det ligesom at have en stor søskendeflok omkring sig hele døgnet. I boede sammen, I sov sammen på 4-sengs stuer, I stod op samtidig om morgenen, I spiste alle måltider sammen og I blev lagt i seng på det samme tidspunkt om aftenen. Og I kunne tale om alting med hinanden, og I var simpelthen hinandens bedste venner.

Men hele den herlighed sluttede brat for et par måneder siden, da din far giftede sig igen. Så blev du taget ud af kostskolen midt i et skoleår og anbragt på N. Zahles Skole i København. Og du fik et værelse i den lejlighed hvor din far bor med sin nye kone. Og her sidder du så nu. Mottersalene.

Hvorfor du skal bo her, og hvorfor blev du taget ud af kostskolen? Det får du nok aldrig noget svar på. Du blev ikke spurgt, men fik bare at vide at sådan skulle det være, for det havde din far og hans nye kone bestemt.

Og du er bange for din far fordi han slår lussinger, og du ved aldrig hvornår han slår næste gang. Du prøver så godt du kan at gøre ham tilpas, men alligevel så slår han i tide og utide. Du skal for eksempel være hjemme på en bestemt tid om aftenen, og hvis du kommer bare to minutter for sent fordi toget var forsinket, så slår han. Og hvis du ikke har orden på dit værelse, så slår han. Og hvis du prøver at forklare dig, så afbryder han samtalen ved at sige: "Så taler vi ikke mere om det". Så du får aldrig fortalt din far, hvordan du har det og hvad du tænker. Og dybest set er han nok også ligeglad. Han siger til dig, at han ikke kan forstå, at du ikke er glad og smilende ligesom andre børn. Nej, det forstår han nok ikke.

Men hvad med din nye stedmor, hvorfor taler du ikke med hende om det? Det har du selvfølgelig prøvet, men det gik ikke. Din nye stedmor har været kontorchef i et stort tøjfirma, og du kan godt snakke tøj med hende, men ikke andet.

Så nu sidder du alene i lejligheden og skal læse lektier i to timer. Derefter skal du tage din cykel og køre ud på Nørrebro, hvor din far og hans nye kone er ved at starte et madfirma op, og der skal du så hjælpe til med at bringe mad ud. Det skal du gøre en 2-3 timer, hvorefter du får en portion aftensmad. Og så tilbage til den tomme lejlighed, fordi din far og hans nye kone som regel kommer sent hjem.

Og du savner alle kammeraterne fra kostskolen. Du savner, at der altid var nogen at tale med og du savner den struktur, der var på din hverdag. Her i lejligheden skal du selv tage noget mad i køleskabet, og du skal selv finde ud af at læse lektier og ingen af tingene bliver rigtig til noget. Måske er du også ved at blive sindssyg, fordi du hele tiden hører din fars stemme kalde på dig, også selv om han slet ikke er hjemme. Så

farer du ind i stuen og råber "Ja far, jeg er her", men oftest er stuen bare tom. Det er lidt underligt, synes du.

Heldigvis er du ved at få venner i den nye klasse og det er især Lone, som du blive rigtig gode venner med. Ofte kommer du med hende hjem efter skole, og så sidder I og læser lektier sammen. Og Lone har en mor som man altid kan spørge, så pludselig bliver alle lektierne både læst og forstået. Og Lone har også far, som er rar og venlig, og nogle søskende som er søde, og det allerbedste er når I spiser middagsmad sammen. Så føler du dig næsten som en del af familien.

Og tænk, under middagen spørger Lones forældre børnene hver og en om hvordan det er gået i skolen og hvordan de har det, og de får alle sammen lov til at fortælle. Og efterhånden så drister du dig også til at fortælle lidt om din far og livet i den tomme lejlighed, og du kan se på Lones far og mor at de er forfærdede over det, som du fortæller. Og de siger, at du altid er velkommen hos dem og du kan mærke hvor glad du bliver indvendig, når de siger det.

Og når vejret er godt i weekenderne, så kommer du også nogle gange med Lone og hendes familie i sommerhuset, og det er også bare lykken. Så sidder I rundt om havebordet og smører kartoffelmadder, og det er bare helt fantastisk for dig at mærke, hvor godt det føles at være en del af en familie.

Men det går ikke lige godt hver gang. Du husker for eksempel en gang hvor telefonen ringede lige efter I var kommet op i sommerhuset, og det var din far som ringede. "Josée har ikke gjort orden på sit værelse" sagde han til Lones far i telefonen og fortsatte med at beordre, at du straks skulle tage toget fra Hornbæk til København. Du græd og græd og Lones far forsøgte at forklare din far, at du kunne jo bare rydde op dagen efter, fordi det var bare en kort weekend, vi skulle være i sommerhuset. Men den gik ikke. Og kan du huske hvad Lones far lidt smilende begyndte at kalde din far? Han kaldte ham "Den brølende løve i Puggaardsgade". Og igen jublede du indvendigt fordi du kunne mærke, at du var ikke alene om at synes at din far var alt for skrap.

Det er jo svært for dig, fordi du har aldrig selv har haft en familie med forældre og søskende. Du blev anbragt hos din farmor som treårig, fordi dine forældre skulle skilles, og der boede du i seks år. Dine forældre så du stort set aldrig, og din farmor kunne du ikke lide, så oppe i lejligheden hos farmor var der ikke særlig rart. Men heldigvis var der flere børn i området, og dem blev du gode venner med. Du har altid været god til at organisere, så du lavede en slags klub, hvor du og de andre børn mødtes hver dag. Nogle gange gik I på blomme- eller æblerov, ofte gik I bare ned i mosen og legede og om vinteren mødtes I inden døre hvor pigerne lavede dukketøj, medens drengene legede med tog. Og hele tiden kunne I snakke sammen, bare barnesprog selvfølgelig, men på en mærkelig måde så er dine venner kommet til at gøre det ud for den familie, som du manglede. Og sådan var det også i de fem år du gik på kostskole.

Så i de første tretten år af dit liv, er det mest dit forhold til venner og kammerater, som har reddet dig. Gang på gang har du formået at overleve, fordi du har haft gode kammerater og venner som har udfyldt det tomrum du havde, fordi du manglede en familie. Du er god til at snakke, god til at skabe kontakt, god til at lytte til andre og du er dine venners bedste ven. Du er meget hjælpsom, og jeg tror faktisk også at du er temmelig klog.

Så hvordan skal dit liv blive fremover, Josée? Jeg ved godt at du gerne vil være orkesterdirigent, men måske skal du hellere få en uddannelse, hvor du kommer til at arbejde med mennesker. Måske kan din evne til at overleve svære stunder bruges til at hjælpe andre mennesker, som også har det svært i livet. Det synes jeg, at du skal tænke over.

Kærlig hilsen og en stor krammer

